

ΝΑΝΑΜΗΝ ΣΥΝΗΘΙΖΟΥΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΜΠΑΤΣΟΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥΣ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥΝ

Τίποτα δεν μας εκπλήσσει πλέον...

Η κρατική βία, οι σχέσεις εξουσίας, οι ποικίλες εκφάνσεις του ρατσισμού απλώνονται εκθετικά πάνω σε όσους, όσα και όσες λογίζονται ως περισσευούμενες ζωές. Ως ζωές χωρίς σημασία. Στους φτωχούς, στις καταπιεσμένες, σε όσους και όσες δεν ταιριάζουν στα κυρίαρχα πρότυπα σεξουαλικότητας, αρτιμέλειας, κοινωνικότητας, στα πρότυπα του νόμου και της τάξης.

Οι κρατικές και εργοδοτικές δολοφονίες τα τελευταία χρόνια επιβεβαιώνουν ότι όσο περισσότερο οξύνεται ο ακύρητος πόλεμος στους από τα κάτω, τόσο οποιαδήποτε παρέκκλιση από την κυρίαρχη νόρμα θα τσακίζεται με το πρόσχημα της απειθαρχίας.

Ξύλο, καταστολή πορειών και απεργιών, συλλήψεις στο σωρό, εργατικά «ατυχήματα» και εν ψυχρώ δολοφονίες.

Αρχές του περασμένου Σεπτεμβρη στα ψιλά γράμματα των τοπικών μέσων ενημέρωσης της Κρήτης αρχίζει να διακινείται η πληροφορία του θανάτου ενός 58χρονου λόγω ανακοπής κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου. Αυτό που προσπαθούσαν επιμελώς τα αρδάρια* της Κρήτης να αποκρύψουν είναι ότι κάτω από την λιτή αναγγελία θανάτου κρυβόταν μία ακόμα κρατική δολοφονία από τους ένστολους φρουρούς του κράτους με τη βοήθεια όλου του κρατικού, μιντιακού και ιατροδικαστικού μηχανισμού.

Την Παρασκευή 01 Σεπτεμβρίου, ο 58χρονος Κώστας Μανιουδάκης κατά τη διάρκεια αστυνομικού ελέγχου για κατοχή ναρκωτικών

ουσιών στον επαρχιακό δρόμο Φρε-Βουσσών γίνεται δέκτης του τραμπουκισμού και ξυλοδαρμού –κατά τη συνήθη πρακτική- των μπάτσων των ΤΑΕ Σούδας. Παρά τις προσπάθειες παροχής πρώτων βοηθειών από αλληλέγγυους περαστικούς, θα συρθεί δεμένος πισθάγκωνα με χειροπέδες στο περιπολικό και θα καταλήξει λίγη ώρα αργότερα στο Κέντρο Υγείας Βάμου.

Άμεσα συστήνεται η κρατική και μιντιακή ρητορεία περί θανάτου λόγω παθολογικών αιτιών, σε μια προσπάθεια συγκάλυψης της κρατικής δολοφονίας και παρουσίας της ως ένα ακόμα ατυχές συμβάν στη «φυσική ροή των πραγμάτων», για το οποίο ουδεμία ευθύνη βαραίνει το κράτος και τους ένστολους φρουρούς του.

Η ιατροδικαστική έκθεση περί θανάτου αποδιδόμενου σε «παθολογικά αίτια άνευ κακώσεων» του Σταμάτη Μπελιβάνη, ιατροδικαστή του υπουργείου Δικαιοσύνης, γνωστού για την προσπάθεια συγκάλυψης λίγο καιρό πριν γυναικοκτονίας στην Κρήτη, αλλά και η μαγειρεμένη από τις ανακριτικές και δικαστικές αρχές δικογραφία που θα παρουσιάσει τον Κώστα Μανιουδάκη ως κατηγορούμενο, θα ανατραπεί από τις μαρτυρίες ανθρώπων που βρέθηκαν μπροστά στον ξυλοδαρμό του από τους μπάτσους αλλά και από την εικόνα που αντίκρισαν τα οικεία του πρόσωπα.

Η δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη είναι μονάχα ένα στιγμιότυπο του ολοένα και εντεινόμενου πολέμου που διεξάγεται στους από τα κάτω. Δεν πρόκειται ούτε για «κακιά στιγμή», ούτε για προϊόν της αυθαιρεσίας ή κατάχρησης εξουσίας ενός μπάτσου. Πρόκειται για τη συστηματική λειτουργία του κατασταλτικού μηχανισμού, που ντοπαρισμένος από εθνικά ιδεώδη και μια διάχυτη ματσίλα επιβολής του ρόλου του, επιτελεί το

νομιμοποιημένο καθήκον του. Την καθυπόταξη των από κάτω, τη διασφάλιση με κάθε κόστος της τάξης και ασφάλειας του κράτους που επιβραβεύει το δολοφονικό έργο των φρουρών του. Αυτό αποδεικνύει, εξάλλου, η κατασταλτική φρενιτίδα των τελευταίων ετών και η αστυνομική και στρατιωτική διαχείριση κάθε κοινωνικού ζητήματος. Στην εποχή των αλλεπάλληλων κρίσεων και της μόνιμης συνθήκης έκτακτης ανάγκης, η καταστολή είναι το μοναδικό αντίδοτο για τη διασφάλιση της συστημικής ομαλότητας. Η δολοφονία του Κώστα Μανιουδάκη είναι κομμάτι του μακρού καταλόγου της κρατικής βίας και των δολοφονιών. Από τις εκκενώσεις καταλήψεων, το χτύπημα διαδηλώσεων και απεργιών, τον εγκλεισμό μετανασ(ρι)ών στα στρατόπεδα και τις καθημερινές δολοφονίες στα σύνορα, μέχρι τις κρατικές δολοφονίες για 20 ευρώ του 16χρονου ρόμ Κώστα Φραγκούλη τον περασμένο χρόνο. Αυτή είναι η διαχείριση που επιφυλάσσει το κράτος για όσα δεν ταιριάζουν στα κυρίαρχα πρότυπα του νόμου και της τάξης, για όσες αντιμετωπίζονται ως αναλώσιμες, για όσους δεν θέλουν να συνηθίσουν τη διαρκή τους υποτίμηση.

Η περίπτωση του Κώστα Μανιουδάκη και του Αντώνη Καργιώτη δεν είναι ένα μεμονωμένο ή εξαιρετικό γεγονός. Είναι ο κανόνας της κρατικής βίας και των σχέσεων εξουσίας.

Είναι η καθημερινότητα χιλιάδων ανθρώπων, που τίθενται στο περιθώριο. Είναι ο λόγος να είμαστε εξοργισμένες σε κάθε στιγμή της καθημερινότητάς μας. Ο λόγος να επιστρέφουμε κάθε μέρα λίγη από τη βία που δεχόμαστε σ' αυτούς που μας θέλουν να συνηθίσουμε τον θάνατο. Στο κράτος, τα αφεντικά και τα τσιράκια τους.